

במדינה

עלייה

„אנא כורדי“

כיש המחבר את תלאביב לחולון להגברת לחץ הדם. שכן כביש זה מוביל, בין היתר, גם למשרד הרישוי בחולון, עובדה שדיה לגרום עצבנות לכל נהג. עובדה לא הגיונית אולי, אבל עובדה.

אולם ישנם אורחים ישראלים, שעבורם קבוצת האיזור גידעון על-אדמות. זוהי בימים אלה משבט אל-הוזייל, שהתקמו משרד הרישוי, כמדי שנה, בשטח שבין מירוש הכדורגל הסמוך. פיוץ במקום „עלם הזה“, אשר חרשים:

בארץ של אלוהים. ארבעה הרבה בדואים, והרבה יותר כבשים וזמ, אים מכסים את השטח, למרגלות מגרד השחקים הסמוך. בדואית קמוטה כבת 50 יוצאת לקראתי: „הלו חבר“, היא קוראת בעברית צחה, פחות או יותר. „רוצה כבש זכר בשביל פסח? כשר, בחיי, אצלנו אין טרף. כולם קונים אצלנו כבש בשביל ה-פסח“.

כאשר היא מגלה שאינני חושב עדיין על פסח, נבהלת הברדואית: „תראה אדון, אנחנו לא בארץ של חולון, וגם לא בארץ של תל-אביב, וגם לא בארץ של יפו. אנחנו באמי צע, באדמה של אלה. אין חוק להוציא אתנו“.

היא נרגעת רק לאחר שאני מבהיר לה שאינני מהעירייה, מעלה חיך נרחב למראה המצלמה שהתחילה מתקתקת, אולם לא לפי גי שמצאה לנכון להזהיר אותי: „הבעל שלי מקנא“, ראה שאתה מצטלם אתי

הפרשה החלה מסתבכת יותר ויותר עם כל יום שחלף, ונראה היה שתהפוך כל רגע לשערורייה נוספת. העיתונים עלו עליה, השלחניות כיסחה אותה, והאחראים כוססו ציפורניים בדאגה: מאין יבוא עזרים? הם רואי לא שיערו. שיעורם יבוא מהטולם הזה.

הפרשה היא פרשת קבוצת המשפחות הכורדיות שעלו ארצה מאיזור כרמאנשא שבפרס, לפני ארבעה חודשים, ונתקעו מאז בלוד, בדרישה להביאם למושב פעמי תש"ז שבנגב, שם יושבים בנראצם. מוסד-העלייה בטהרן הבטיח להם זאת — והעולים הח' דשים סירבו לשמוע על כל תחליף. העובדה שהעד המושב נסוג בו, מסיבות שונות, ואינו מוכן לקבלם, לא עניינה אותם. „פעמי תש"ז“ — זו היתה תשובתם הפסקנית והיחידה.

מוסדות הקליטה הביאו בפניהם הצעות לחליפים שונים, הועיקו לעזרתם את ח"כ מרדכי זר, את ראשי אירגון עולי פרס, ניסו לפתור אותם במקררים, כיריים-גו, רהיטים, אפילו מכוונת-כביסה — הכל חינם כמוכן — אך מאומה לא הועיל: „אנא כורדי“, היתה התשובה של העולים, „פעמי מיתש“.

כורדי בין כורדים. כך נמשך החו-דאי ארבעה חודשים. העולים מפרס חסמו

המלחה האכזרית של „גורי אריות“ -

יחידה אלמונית של צה"ל המאבטחת

חלק מגבול 220 הק"מ של ישראל בערבה

תודות להם עובדים פועלי מיפעלי ים-המלח, ביום ובלילה, כביטחון בביטחה בעבודתם החקלאית. ילד הטיפוחים של היחידה היא התיישבות „היהודים הנוצרים“ בעיר אובות בערבה, אותה אימצה היחידה לעצמה, בניגוד ליחידות אחרות שערים אורחיות מאמצות אותן. כלילות הם מרכזים את המכוניות הרוריות להגיע מאילת צפונה או מהצפון לדרום, מארגנים אותן לשיירות ומובילים אותן כדי שיגיעו למחוז חפצן בביטחון.

בצעים חיילי היחידה המבטיחים גיורה זו. לעומת המיגורים האחרים של הגבול זהו מיגור שקט יחסית. מסעם לפעם שומעים בו אומנם הדי ירי של קאטיושות ומרגמות, המכוונות לעבר מיפעלי ים-המלח או היאחזות הנחיל בערבה. אולם בדרך כלל הפעילות במקום היא שיגרתית ביותר. רוב חיילי היחידה הם בוגרי חיכון, צעירי רים מהיישובים הוותיקים בארץ. כך למשל ניר, שהגיע למקום מנהריה, או אבנרי, יליד קיבוץ חולדה, שהוא כיום תושב תל-אביב. הם וחבריהם מתסארים בהישג לא

אורחות במוצב חיילות היחידה באות לביקור אצל הבחורים בקו הקדמי החיילים „מכביס“ אותן בהצצה במישקפת, ממנה ניתן למשקיף להבחין במה שמתרחש בכפרים הירדניים הנמצאים דרומית לים המלח.

מבוטל: כ-90% מנסיונות החדירה של החב"ננים דרך קו הגבול הנתון להשגחתם, נת-ססים. בגלל תנאי האיזור ואורך הגיורה הם פועלים בשיטות בלתי קונבנציונאליות, „אם בתעלה יושבים נמרים ובביקעה מח' ויקים אריות, הרי חיילים אלה, העושים עבודה שיגרתית, אבל הדורשת הרבה אומץ ונסיון קרבי הם גורי אריות“, אמר עליהם אחד המפקדים.

כרדיון המיועד „הבאנו אותנו“, אומר ניר (קיצוני משמאל), כשחבריו

מאהל שבט אל-הוזייל בצומת חולון „אנחנו באדמה של אלה“

— ירביץ לי מכות חוק, אבל אין דבר, שיהיה לך לבריאות. תעשה תמונה, יאללה, תעשה“.

זריזון מקדימין. מסעם של הבדואים לצפון הוא מסע עסקים. לדבריהם, ניהגים יהודים רבים, בייחוד יוצאי טריפולי, עי-ראק, ומרוקו, לרדת לבארי-שבע עם התקרב חג-הפסח, לבחור לעצמם כבש משובה. כדי להקל על ההתחרות הקשה בבארי-שבע, הח' ליטו משפחות אחדות בעלות יוזמה, להביא את הסחורה לשערי ביתו של הלקוח, דבר המתבטא, כמוכן, במחירים טובים יותר, מה גם שהלקוח חוסך לעצמו דמי-הובלה ניכרים.

ואכן, החישוב הרוכיח עצמו כנכון, והי עסקים שפירים. חששם היחיד של הסוחרים הזרזים באוהלי קידר, הוא שההענוג לא ימשך לנצח. „אנחנו כמו יהודים“, טענה בתישיחי, „מדברים עברית כמו יהודים, מולידים הילדים בבית-חולים כמו יהודים, אצל הרופא של הבדואים בן-עיסה (ד"ר בן אסא) ורוצים רק למכור כאן קצת גבינה, קצת חלב, וקצת כבשים, איפה שב-בארי-שבע קשה למכור. אז זה לא רע, נכון? לפני כמה זמן אמרו לנו שיבואו כאן לבנות שיכונים בשביל עולים. למה? אין מס' פיק שיכונים עוד בארץ?“

שאלה טובה. בינתיים, עד שיפלו השי-כונים לנוה במידבר-הבטון, ממשיכים הב-דואים לעזור ליהודים בהכנות לחג-הפסח. נכון אומנם שהפסח יהול רק בעוד חמישה חודשים, אבל זה כבר באמת יותר מדי — לצפות מהבדואים שגם יתמצאו בלוח ה-

מיעוטים

בדואים

בארץ

חולון

לרבים מאורחי תלאביב-רבתי — לאלו מביניהם היושבים ליד הגה מכונית או ה-